

[Fuglsang.]

dette, d. v. s. til oprettelse af nye hjem og arbejdspladser, yder billigere lån, end de private banker gør? For os kommunister at se må de hårdtarbejdende og ofte hårdt forspændte husmænds interesser i sådanne tilfælde veje adskilligt tungere end bankers og bankaktionærers. Hertil kommer, at formanden for statens jordlovsudvalg, N. C. Nielsen-Man, advarer imod, at det hidtidige rentefri lånebeløb formindskes ganske betydeligt, og netop Nielsen-Man, som næppe nogen vil beskylde for at have særlig revolutionære eller socialistiske principper, kender fra sin praktiske erfaring betydningen af det, han her taler om.

Jeg vil endelig nævne lovforslagets § 13, i følge hvilken den bestemmelse ophæves, som i øjeblikket gør det muligt ved familieovertagelse at yde et supplerende lån, som afdrages over 20 år og forrentes med 4 pct. p. a. Til gengæld herfor åbnes der nu adgang til at benytte realkreditmarkedet, ja, endog, som det hedder i bemærkningerne, hvis restgælden på statslån er under 120 pct. af ejendomsværdien, ret til at optage lån i kredit- og hypotekforeninger eller i sparekasser med prioritet forud for statslånene. Det vil formentlig være temmelig svært at sige, hvor meget det lånemæssigt vil betyde i praksis, men det er jo givet, at det vil komme til at betyde en højere rentefod for låntagerne, når de optager lån.

Med hensyn til udlånstorslaget har man, som det er sket før, forhøjet de enkelte lånesatser, men, hvad der også synes at være blevet en dårlig vane, ladet det samlede rådighedsbeløb forblive uforandret. Dette kan, set fra et udstykningsvenligt synspunkt, ikke være rigtigt; det vil nemlig betyde en fortsat meget ringe udstykning, til trods for at man i årene 1950-58 ikke engang har kunnet imødekomme halvdelen af dem, der søgte om jord, og til trods for at antallet af landbrugs-ejendommene falder støt, fordi oprettelsen af nye brug ikke kan holde trit med antallet af dem, der forsvinder. Lad mig i den forbindelse nævne — ud over de landbrug, der forsvinder af mere naturlige årsager, om jeg så må sige, nemlig som følge af samfundets almindelige vækst og udvikling — dem, der opluges eller nedlægges på anden vis, og dem, der ganske vist ikke

forsvinder, men som dog kommer uden for landmændenes rækkevidde derved, at de bliver opkøbt af ikke-landmænd.

Ligesom andre ærede ordførere vil jeg gerne sige lidt om det principielle, om udstykningens betimelighed og berettigelse i vor tid med dens teknik og de deraf betingede driftsformer. Også her skilles jo vandene og skilles ganske afgørende. Jeg finder ingen særlig anledning til at diskutere med dem, som ud fra et storbrugersynspunkt er imod udstykningen eller imod dens motiver. Jeg husker jo den petition, som jyske herremænd sendte kongen i sin tid i anledning af landboreformerne, og hvori man spæede, at stavnsbåndets, fæstevæsenets og hove-riets ophævelse ville betyde fædrelandets ruin og tiltetgørelse, ganske på samme måde som visse herremænd spæede det frygteligste, da i 1848 revselsretten over for husmændene blev ophævet. Men man møder jo også visse indvendinger fra andre kredse, invendinger ud fra mindre egoistiske synspunkter, idet der spørges, om udstykningen ikke skulle være forældet, dels på grund af teknikken, men også ud fra beskæftigelsesmæssige synspunkter.

Lad mig om kommunisterens stilling til jordspørgsmålet kort sige, at vi vil, at jorden eller måske rettere brugsretten til jorden skal tilhøre dem, der dyrker den. Derfor er vi modstandere ikke blot af ikke-landmænds ret til at eje landbrugsjord, men også af de store brug, som overvejende drives ved hjælp af lønarbejdere, for ikke at tale om de store godsbesiddelser, hvor flere ejendomme er samlet i en enkelt mands hånd.

Der er i forbindelse med udstykningen også her i dag talt lidt kritisk om „gaver“ eller „tilskud“ ved etablering af nye ejendomme. Jeg vil ikke lægge skjul på, at mit parti er tilhænger af den slags — man må for min skyld gerne kalde det „tilskud“ til unge, hvad enten det drejer sig om at sikre dem en arbejdsplads på landet, at sikre dem en uddannelse eller på anden måde sikre dem en fremtid.

I anledning af de førnævnte indvendinger vil jeg gerne sige, at hvad angår de tekniske fremskridt, lader det sig vel næppe bestride, at alt andet lige har de større brug større både økonomiske og praktiske driftsmæssige muligheder for at følge med på dette om-